

Programa de la candidatura d'Unió Republicana per al 26è Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya

ERC necessita d'un debat centrat en les idees i no en les persones.

Presentem la candidatura de la Unió Republicana perquè tal com ha estat organitzat aquest 26è Congrés Nacional, la crisi d'ERC es tancarà en fals:

- Un congrés convocat per una executiva dimitida, en ple estiu, amb una militància cansada i en estat de xoc per uns mals resultats municipals que s'afegien als desastrosos resultats al Parlament de Catalunya.
- Un congrés amb una candidatura oficial que ha anat preparant des de fa mesos l'aparell del partit controlat per l'actual President, a esques de l'actual Secretari General, fins al punt de quedar-ne al marge de la suposada candidatura unitària
- Un congrés en que es pretén enlluernar la militància amb un personatge que salvarà el partit, tot per escatimar el necessari debat intern per aclarir les responsabilitats de tothom en la pèrdua, en 4 anys, de 4.000 militants i 300.000 votants
- En una veritable democràcia no s'hauria convocat un congrés a l'estiu; no l'hauria d'haver convocat una executiva dimitida, sinó una gestora neutral. En un partit republicà s'hauria d'haver primer reflexionat serenament i aclarit les causes de la davallada i de la pèrdua de militants, després debatre les accions per a recuperar-nos, i només al final, parlar de persones.
- L'actual direcció no té cap legitimitat per haver convocat aquest congrés ni haver promocionat una determinada candidatura. No solament perquè estava dimitida des del 23 de maig, sinó perquè moralment ja hauria d'haver dimitit el 29 de novembre passat, doncs els resultats al Parlament de Catalunya són molt més pitjors dels que s'han tret a les municipals. Uns resultats que tot just arriben als obtinguts per Àngel Colom el 1992, i molt inferiors als obtinguts per Heribert Barrera el 1980.
- Una candidatura confeccionada als despatxos per una reduïda "nomenklatura" amb la pretensió de representar la unitat del partit, quan només hi ha la meitat de la candidatura que s'autoqualificà de guanyadora del congrés del 2008, amb tan sols el 37% dels vots, i anunciant la total legitimitat per a governar el partit en solitari. Una

supèrbia inqualificable que ha comportat que milers de militants hagin abandonat el partit.

La presentació de la candidatura de la Unió Republicana pretén centrar-se únicament en aconseguir els canvis estratègics, organitzatius i culturals que precisa el partit, sense cap ànim de promoció personal. En aquest moments, el que no hauria d'estar en joc en el nostre partit és qui ha d'anar a les llistes en tal o qual lloc, o qui ha de tenir tal o qual càrrec en els institucions.

En concret, ens comprometem a finalitzar el nostre mandat tan bon punt el partit hagi completat les actuacions següents:

1. Encarregar la realització d'una auditoria electoral a persones independents de l'àmbit de l'estadística i de la sociologia per establir les causes -internes i externes- de l'ascens del partit a l'any 2003 i de la seva davallada al 2010.
2. Convocar un Congrés d'ex militants d'ERC, organitzada pels militants amb més de 25 anys de militància, per a recuperar, sense cap reserva, tota la militància que ha marxat del partit des de 2003. Aquest Congrés també ha de promoure la incorporació de moltes altres persones sense vinculació anterior amb el partit que prioritzin honestament el servei al país per davant de qualsevol altre interès. Cal acabar amb la deserció crònica de militants de base i personalitats rellevants que una vegada rere l'altra opten per abandonar i desvincular-se totalment del nostre partit.
3. Realitzar una Conferència Nacional, amb la participació activa de tota la militància i del cens de simpatitzants i electors, per a que ERC plantegi les seves propostes i accions per a encarar la doble crisi, econòmica i política.
4. Inaugurar un canvi de la cultura organitzativa interna, mitjançant la convocatòria d'un congrés extraordinari de reforma dels estatuts del partit, ja previst en les resolucions del congrés del 2008 però incomplet per la direcció actual. Aquest congrés donarà pas a un congrés de renovació de tots els càrrecs interns, inclosos els de la presidència i de la secretaria general.

Mentre s'assoleixen totes aquestes actuacions, ens comprometem a:

- a) Afavorir la reflexió i el debat lliure en el si d'Esquerra Republicana. Per això, proposem:
 - Un real funcionament del Consell Nacional. Cal acabar amb la pràctica de ser un organisme d'enregistrament i d'aplaudiment dels discursos del president i del secretari general, per passar a ser el Parlament del partit.

Cal aprovar un nou Reglament del Consell Nacional que redueixi el protagonisme de la direcció i que estimuli i canalitzi el debat intern. El Consell Nacional ha de marcar la línia política general i per això ha de tenir un mínim de 5 comissions: Política Municipal, Política Nacional, Política Espanyola, Política Europea i Internacional, Política Econòmica i Social.

- Desectarització de les publicacions del partit, en especial del setmanari “Esquerra Nacional”. Cal acabar amb el seu caràcter hagiogràfic dels líders del partit, cal acabar amb el sectarisme de silenciar i obviar les realitzacions de les persones no afectes a la direcció, cal acabar amb els excessos pamfletaris i cal acabar amb la pobra qualitat reflexiva de la publicació. Cal fer una revista dirigida amb criteris independents de la direcció, amb voluntat d’obrir-la al partit i a la societat catalana, per tal que ser un referent de prestigi en el pensament de l’esquerra catalana, com ho va ser “La Humanitat”. A tal fi, es buscaran col·laboracions de personalitats que no tinguin perquè coincidir amb l’estricta posicionament del partit en un determinat moment polític.
- b) Una presència polièdrica del partit als mitjans de comunicació. Cal establir un protocol de projecció mediàtica equilibrada de les persones i càrrecs del partit. No pot ser que la imatge d’ERC estigui absolutament monopolitzada pel President i el Secretari General. Un partit fort es demostra perquè té persones de vàlua en tots els àmbits. Cal establir unes regles de presència als mitjans de comunicació, de forma que alcaldes, regidors de grans ciutats, càrrecs públics, professionals, etc. puguin també representar la imatge del partit a nivell nacional. La desconexió de la gent amb la política també ve per l’acaparament mediàtic en molt poques persones. I en el nostre partit això s’agreuja perquè només es promocionen als considerats “afectes”. Cal acabar amb aquest egoisme mediàtic i mostrar tot el capital humà del nostre partit. Cal repartir el joc i així la gent veurà el treball que fa cadascú.
- c) La seu nacional de Calàbria ha d’estar al servei de tota la militància sense distincions. S’ha instal·lat des de fa temps una cultura que classifica la militància entre els afectes a la direcció i els desafectes. Cal assegurar la neutralitat de la seu nacional en els processos interns. Cal establir un codi deontològic per tal que el personal remunerat de Calàbria no pugui ostentar simultàniament càrrecs orgànics interns (regionals, comarcals, locals, etc.) ni pugui accedir-hi fins passat un any després de perdre la seva condició.
- d) Assegurar l’estabilitat i permanència del partit. Cal reformar els Estatuts de forma que per a ser membre de l’Executiva Nacional, President o Secretari General del partit, s’ha de tenir quatre anys de militància

ininterrompuda en el partit. Esquerra Republicana de Catalunya és un partit que té 80 anys d'història i per tant és cabdal assegurar la perfecta continuïtat del projecte i evitar daltabaixos. En els últims anys ERC no només s'ha caracteritzat per que tots els seus màxims líders abandonen el partit, sinó també perquè ha tractat de fer fitxatges "estrella" de darrera hora, que, a més de que sovint han servit per a distreure la militància i evitar un canvi real, al final s'ha vist que no han estat tan estrella com prometien. Nosaltres no som ni un club de futbol ni una empresa de màrketing, sinó un partit polític, on el més important és debatre idees i formes d'organització.

- e) El President i el Secretari General han de compartir indelegablement la responsabilitat de custodiar el cens dels militants i dels simpatitzants, la titularitat dels comptes bancaris i, en general, de totes les finances del partit, i la contractació dels treballadors del partit. Mesures que en els mateixos termes, s'estenen a totes les fundacions, empreses i altres entitats autònomes del partit.
- f) Cal afrontar l'allunyament de la direcció del partit amb els militants, els votants i amb la societat en general. Entre les causes del descrèdit de la política hi ha l'allunyament dels partits polítics de les preocupacions de la gent. Però també en el si dels partits hi ha una distància molt gran entre els militants i la direcció. I en el cas d'ERC aquest doble allunyament es demostra per la pèrdua de més del 50% dels vots i dels diputats, i l'abandó de més del 30% de la militància. Per a tractar de posar-hi remei, proposem:
 1. Crear una Oficina Permanent del partit especialitzada en Anàlisis electorals i prospectiva, amb persones de provada capacitat professional. Després de cada elecció, siguin quins siguin els resultats, cal analitzar-los sossegadament i rigorosa, i no deduir-ho, com es fa ara, instantàniament i tot sovint, condicionat per les valoracions interessades dels nostres adversaris. És així que no vam analitzar qui era l'elector que al 2003/2004 ens votà per primera vegada. I, òbviament, no l'hem sabut cuidar, perquè l'hem perdut tot.
 2. Aquesta Oficina també ha d'ajudar a interpretar correctament el moment polític i les necessitats de la gent. Per exemple a ERC hem deixat desateses el debat i proposar mesures per a la crisi i ens hem centrat en un debat independentista deslligat de la dramàtica realitat, quan resulta que la independència vindrà perquè ho vol la gent, la mateixa que pateix la crisi.
 3. Un dels problemes que contribueixen al descrèdit de la política és la sensació entre la gent de falta de rigor i de nivell dels polítics. Per això, tots els candidats a càrrecs públics en nom del partit hauran de

sotmetre's a una habilitació que n'asseguri la seva idoneïtat. El procés d'habilitació el realitzarà un Tribunal d'Habilitació nomenat pel Consell Nacional.

4. Una manera també de superar la distància entre partit i electors i societat és la d'establir mecanismes de participació dels electors en el processos de nomenament dels caps de llista a les eleccions. ERC establirà un cens d'electors i una fórmula equitativa amb els militants per a que puguin participar en les primàries internes del partit.
5. La militància no es pot assabentar dels posicionaments del partit pels diaris i res més. És així que el partit no ha estat eficaç per a que la militància compregués, debatés i assumís les grans decisions que s'han pres en els darrers anys. I així els nostres militants han quedat a mercè de les constants insídies i les campanyes periodístiques llançades pels nostres adversaris polítics. Per això cal establir l'obligació dels càrrecs públics i interns del partit (consellers, directors generals, diputats, senadors, alcaldes, secretaris, vicesecretaris,) de que, un mínim de dues vegades al mes, visitin les seccions locals per tot el territori. Obligació que també han de complir les seccions locals.
6. Presència regular en els òrgans de decisió i en els mitjans de comunicació, d'alcaldes i regidors d'ERC. El nostre partit sempre s'ha refet a partir de la seva presència municipal arreu del territori. És doncs força injust i un malbaratament de capital polític i humà que els alcaldes i regidors no participin activament tant en la marxa general del partit com en la seva imatge pública. És injust que no siguin membres nats del Consell Nacional, quan ho són tots els diputats i senadors de les cambres parlamentàries. Caldria reformar els estatuts per a que, en una determinada proporció, alcaldes i regidors fossin membres de ple dret del Consell Nacional d'ERC. També cal promocionar-los als mitjans de comunicació per a que siguin coneguts a nivell nacional.

L'objectiu polític fonamental d'ERC en els propers anys

L'objectiu fonamental per a ERC en els propers anys és el de recuperar la credibilitat social i electoral perdudes. ERC no ha perdut la credibilitat com a partit independentista, senzillament ha perdut la credibilitat com a partit. L'ànim de tota la militància i de tot el partit en aquests propers anys ha de ser el tornar a recuperar els votants dels anys 2003 i 2004, i per a això:

1. ERC ha d'exhibir la clara voluntat d'ocupar l'electorat que li és propi: socialdemòcrata, d'espirit republicà, no dogmàtic, d'un catalanisme alternatiu a CIU, i independent de Madrid. Del federalisme a

l'independentisme, i del centre a l'esquerra, aquest és el nostre electorat natural i al que nosaltres tenim l'obligació d'oferir-los un bon programa que mereixi la seva confiança.

2. ERC ha de propugnar un independentisme contextualitzat i connectat amb les necessitats presents dels ciutadans, i afermat en sòlids avenços nacionals, socials i democràtics. El nostre independentisme ha de ser de rostre social, inscrit en la realitat i el dia a dia, i no situat als núvols fent volades de colom. Mentre ERC no tingui més del 20% dels vots, Catalunya no podrà proposar-se altres avenços nacionals significatius.
3. ERC ha de fer de ERC, i no ha d'emmirallar-se en altres organitzacions o moviments polítics. 80 anys d'història ens avalen, ens comprometen i ens defineixen ideològicament, culturalment i nacionalment. Tenim una arrelada identitat pròpia i diferent dels altres partits. I per a recuperar-nos tan sols cal que siguem fidels als principis sota els que es fundà ERC, plenament vàlids i que ens orienten en la línia a seguir, sent nostra la responsabilitat d'adaptar-los al moment polític.
4. ERC ha d'estar sobreposada als personalismes alhora que supeditada a les persones, exhortant la generalització i no la concreció, la pluralitat enlloc de la singularitat. ERC ha de confiar en la força, en el treball, en la fidelitat dels seus militants, i no esperar personatges miraculosos que ens assegurin que resoldran els nostres problemes.
5. ERC ha de recuperar, desenvolupar i practicar els principis republicans que l'apropen als ciutadans i la diferencien en l'espai polític, principis basats en la igualtat de les totes les persones, en la llibertat de les idees i del seu debat, en la justícia social fraterna.
6. ERC és, i ha de continuar sent, patrimoni de tots els catalans i de tots els militants.

I és quan ha sabut connectar amb la seva identitat històrica i adaptar-ne els seus principis a l'actualitat, que ERC ha tingut els millors resultats. Així ho va fer al 1980 i així ho ha fet al 2003 i al 2004. Un partit que té clar que és un partit, no un moviment; un partit sòlid i arrelat en la consciència col·lectiva dels catalans; un partit de govern i de majories, que s'ha de sentir còmode al govern de les institucions perquè fou ell qui les recuperà al 1931; un partit d'esquerra no dogmàtica, socialdemòcrata, amb vocació d'alternativa al catalanisme conservador, i no un complement menor seu; un partit republicà, tolerant, inclusiu, que se'n fa càrrec de les conjuntures i les necessitats quotidianes de la societat, que vol resoldre en el moment els seus problemes, i no prometent-li la solució "en una altra vida". Un partit realista, no quimèric. Serios, estable, reflexiu, responsable, preparat. Un partit que vol i busca, des de sempre, la independència nacional de Catalunya.

Per la recuperació dels principis fundacionals i les sigles del partit.

Reivindiquem la continuïtat del partit històric fundat el 1931, el partit de Macià i Companys a les institucions, i d'Irla i Tarradellas a l'exili:

- Un partit d'esquerres.
- Un partit republicà.
- Un partit ideològicament no dogmàtic.
- Un partit de confluència d'aportacions i tradicions diverses.

Malauradament, aquesta continuïtat no sempre ha estat plenament assumida, ni s'ha sabut mantenir la sensibilitat suficient amb aquell llegat. Una conseqüència, no l'única, ha estat l'ocultació del nom complet del partit, arribant aquesta pràctica a límits francament insòlits.

“Esquerra” ha de tornar a ser Esquerra Republicana de Catalunya, eradicant qualsevol equívoc, no sols des d'un punt de vista simbòlic, si no també des de l'assumpció ideològica dels principis i tradició històrica d'ERC.

L'estratègia de l'esquerra nacional

ERC és i ha de seguir sent l'esquerra nacional. Cal que siguem capaços de trobar la fórmula d'equilibri entre catalanisme i esquerra.

Perquè, quin és el nostre electorat? Quin ha estat el nostre electorat? Quin ha de ser el nostre electorat? Les enquestes van dient que l'electorat d'ERC és un electorat clarament d'esquerres, i clarament catalanista, però no d'exclusiva prioritat independentista. La raó de la pujada del 2003 i del 2004 és que ERC va ser capaç d'incorporar molta gent que si bé no tenien com a primera prioritat la independència, eren plenament conscients d'aquest objectiu indefugible del partit.

I és aquí on hem d'anar. La línia de situar-nos en l'espai d'esquerra, sota la fórmula de "Esquerra Nacional", és la correcta amb la nostra història, amb la nostra ideologia, amb els nostres electors i és la eficient per ampliar l'espai. L'independentisme només pot avançar si s'aferma a la quotidianitat i en els problemes immediats de la gent. Un independentisme exhibicionista o descontextualitzat és un independentisme eixorc.

Es diu que mentre estem sotmesos a Espanya, l'eix que s'ha de prioritzar és el nacional. Però això, no solament és contrari al creixement electoral i social, sinó també a la naturalesa d'ERC i a la seva declaració ideològica que comença dient “ *Esquerra Republicana de Catalunya, organització política socialment d'esquerra i nacionalment catalana, actualitza avui, el 1993, els seus postulats polítics, d'acord amb els Principis Bàsics definits el 1931 i amb*

la Declaració del 1979, assumits plenament.” I és que la fundació d'ERC al 1931 superà el fals dilema entre país i progrés que tan promocionaven la Lliga i el lerrouisme per a la comoditat d'ambdós. ERC va lligar els dos conceptes i va aconseguir avenços socials i nacional alhora perquè, com sempre ha passat, els avenços de l'autogovern de debò sempre s'ha fet des de l'esquerra catalana. La dreta, quan se li ha plantejat el dilema entre país i patrimoni, sempre ha optat pel patrimoni.

A Catalunya la sociologia repetidament mostra que hi ha un espai considerable de persones que senten, alhora, el catalanisme i el progressisme. No hi ha molta gent que vota CIU o ERC al Parlament, i PSC al Congrés? Quanta gent a Catalunya es proclama de centreesquerra i li agradaria un grup parlamentari del PSC al Congrés? Quanta gent a Catalunya està en contra del “cafè per a tothom”? Quanta gent no vol que Catalunya continuï sent una autonomia de règim comú?

Des de fa molt anys Catalunya arrossega una gran contradicció: la societat catalana és de centreesquerra, però la seva representació política al Parlament de Catalunya i a Les Corts de Madrid el detenta en exclusiva el catalanisme conservador. I això és perquè una gran part de l'esquerra catalana està subordinada a Madrid, un fet que interessa tant a CiU com al PSOE. Si hi hagués una esquerra catalana pròpia forta, independent de Madrid, podria aplegar la majoria de la societat catalana i en conseqüència assolir noves fites nacionals.